

ἀποκλειστικῶς ἐκ νησπησίμων φαγητῶν συγκείμενον. Φιάλη πλήρης οἶνου κυκλοφορεῖ συνεχῶς παρὰ τοῖς συνδαιτυμόσιν, ὧν ἕκαστος πρὶν πίνειν, ἀποτείνει δέησιν πρὸς τὸν Ὑψιστον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος.

Ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους μετὰ τὸν ἐπισυμβάντα θάνατον κατὰ πᾶσαν ἑορτὴν αἱ συγγενεῖς γυναῖκες τοῦ μεταστάντος συνέρχονται τακτικῶς εἰς τὸν οἶκόν του καὶ κλαίουσι καὶ ὀδύρονται, ὥσεί νὰ ἦτο παρὸν εἰσέτι τὸ πτώμα. Μόλις μετὰ παρέλευσιν τριετίας τὸ πένθος τελειώνει, ἐκτὸς τῆς χήρας, ἥτις ὀφείλει νὰ φέρῃ τὸ πένθος καθ' ὅλον της πλέον τὸν βίον, ὅσονδ' ἂν εἴνε. Σπανιώτατα συμβαίνει χήρα τις νὰ νυμφευθῇ ἐκ νέου, ὁπότε βεβαίως ἐξάγει τὰ πένθιμα ἐνδύματα.

Ἄλξ. Γ. Δευτεραῖος.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΕΙΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ

69.

Ἄλαῃ καὶ μπιλαῃ
ἀπὸ τὸν ὕπνο σ' τὸ φαεῖ
ὁμοία τῇ
Ἡ κυράτσα Θωμαῃ
ἀπὸ τὸν ὕπνο σ' τὸ φαεῖ
ἐπὶ ὕπνηλῶν καὶ ἀέργων, περὶ ὧν καὶ οἱ Γάλλοι λέγουσι
Aller du lit à la table
et de la table au lit.

70.

Ἀλάφια ζωντανὰ
κι' ἀρκούδια μερωμένα.
Εἰρωνικῶς ἐπὶ τῶν κεναῖς ταῖς χερσὶν ἐκ τοῦ κυνηγίου ἐπιστρεφόντων. Φαίνεται ὅτι ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τινος δημοτικοῦ ᾠσματος
Ἀλάφια ἀπὸ μπροστὰ
κι' ἀγρίμια μερωμένα
(Χασιώτου Ἡπειρ. ᾠσμ. σ. 132).

71.

Ἄλειμμένος ὁ τροχὸς
ἡ
ἀλείφθηκεν ὁ τροχὸς

¹ Συνέχεια· ἴδε φυλλάδιον 8.

Ὁμοίᾳ τῇ παρ' Ἀραβωντινῶ (21) λέγεται ἐπὶ τῶν χρήμασι διαφθειρομένων ἢ δεκαζομένων, περὶ ὧν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Βοῦς ἐπέβη

καὶ Βοῦν ἐπὶ γλώττῃ φέρει.

72.

Ἀλεστικά, φουρνιάτικα

κι' ὁ νοικοκύρης ἄδειος. (Λακωνία)

Ἐπὶ τῶν ἀποζώντων διὰ τὰς πολλὰς δαπάνας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν λίαν φορολογουμένων.

73.

Ἀλεύκοντο παιδὶ

κι' ἀσαράντιγο παιδὶ

ἥλιος (ἢ μάτι) μὴ τὸ ἰδῇ. (Λακεδαιμόνος)

Παρατήρησις ἐπὶ τῆς πείρας στηριζομένη, διότι καθὼς τὸ πανὶ τὸ μὴ λευκανθὲν εἶνε ἄσχημον, οὕτω καὶ τὸ νήπιον, ὅταν μὴ παρέλθωσι τεσσαράκοντα ἡμέραι.

74.

Ἀλῆ πασᾶς σ' τὰ Γιάννινα

κι' ὁ Ζῶτος σ' τὸν Ἀγιογιάννη. (Σπάρτης)

Ἐπὶ τῶν καυχωμένων ἐπὶ παλληκαρισμῷ καὶ ἀρπαγῇ.

Ἐν ἀγίῳ Ἰωάννῃ, χωρίῳ μίαν ἀπέχοντι ὥραν τῆς Σπάρτης, διασῆμῳ ἐπὶ τῇ ἀφθονίᾳ τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν ὑδάτων, ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως Ζῶτός τις καυχώμενος ἐπὶ τῷ παλληκαρισμῷ του. Καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πέντε υἱοὶ του κακοὶ κακῶς ἀπώλοντο.

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος δὲ τοιαῦτά γε ρέζοι!

75.

Ἀλνσμονοῦνται κι' ἡ φιλαίς

πᾶνε κι' ἡ ἀγάπαις!

σ' τοὺς δρόμους π' ἀπαντιόμαστε,

σὰν ξένοι, σὰν διαβάταις!

Ὁμοίᾳ τῇ

Μάτια ποῦ δὲ βλέπονται

γλήγορα λνσμονιοῦνται.

76.

Ἀλλὰ εἶνε τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ

κι' ἄλλα τῆς πέρδικας.

77.

καὶ Ἄλλα εἶνε τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ
κι' ἄλλα τὰ μοῦτρα τῆς γερακίνας

Ὁμοίαι τῇ παρ' Ἀραβαντινῷ (26), Καββαδία (Α, 254) καὶ Βενιζέλω (Α, 70) λέγονται ἐπὶ τῶν ἐχόντων μεγάλην διαφοράν, περὶ ὧν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται
οἱ δὲ Γάλλοι

Composer la rose au pavot.

78.

Ἄλλα λέ' ἡ θειά μου
κι' ἄλλ' ἀκοῦν ταῦτιά μου. (Τρικάλων)

79.

καὶ Ἄλλα λέ' ὁ ἀρβανίτης
κι' ἄλλα λέ' ὁ ταμπουράς του. (Κυνουρίας)

80.

καὶ Ἄλλα λέω γὼ τῆς θειᾶς μου
κι' ἄλλα λέγ' ἐμένα ἡ θειά μου.

Ὁμοίαι τῇ παρὰ Βενιζέλω (Α, 57) καὶ Καββαδία (Α, 262) λέγονται ἐπὶ τῶν ἀποφευγόντων ἀποκρίνωνται εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὁμοίᾳ περίπου τῇ ἀρχαίᾳ

ἐγὼ σκόροδά σοι λέγω,
σύ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνει.

81.

Ἄλλα λέει τὸ στόμα του
κι' ἄλλα ἡ καρδιά του. (Λακεδαίμονες)

Ὁμοίαι τῇ παρ' Ἀραβαντινῷ (22) καὶ Καββαδία (Α, 259), καὶ τῇ

82.

Ἄλλα μοῦ λέν τὰ χεῖλη σου
κι' ἄλλα μοῦ λέν οἱ φίλοι σου

Λέγονται ἐπὶ τῶν διβούλων καὶ διπροσώπων, περὶ ὧν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Δύο τοίχους ἀλείφειν

Καθ' ὧν ὁ Φωκυλίδης ἔγραψε

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
χρηστὸν λόγιοις, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

Κ. Νεστορίδης, γυμνασιάρχης.